EMLÉK KÖLTEMÉNY,

melyet a

Sepsi Szent-Györgyön

1860-ban Január 29-kén

meg ült

évszázados Kazinczy ünnepre

irt

és emlékül a Háromszékieknek kinyomatott

Sándor.

...sztudi Gymnasi=
...ium Könyvtár-é. —

EMLÉK KÖLTEMÉNY,

melyet a

Sepsi Szent-Györgyön

1860-ban Január 29-kén

meg ült

évszázados Kazinczy ünnepre

irt

és emlékül a Háromszékieknek kinyomatott

Demeter Sándor.

553.319
Biblioteca Județeană MUREȘ TÎRGU MUREȘ

BRASSÓBAN

Gött János betüivel.

EMLÉK KÖLTEMÉNY,

Sepsi Szent-György

1850-ben Január 20-ikán

meg-ült

évszázados Házunk ünepére

írt

és emlékül a Háromszékiekhez kinyomatott

Demeter Sándor.

BIBLIOTECA

Milyen szép nap viradt ránk ma! Oh hazánk!
Öltsd le magadról özvegy fátylodat, —
Miként szivárvány borús ég arczán, —
Mosoly deritse bus homlokodat.
Im! mind itt vannak, kik drágák neked,
Kikért gyászolva hulltak könyeid,
Fiak, leányok, mind a te gyermeked,
Szívvel lélekkel mind a tieid: —
Tiéd szivünknek minden dobbanása,
Tiéd lelkünknek hő imádkozása,
A főnek gondja, a szív lángjai,
A nő imája, férfi karjai;
Hitünk, reményünk, életünk, imánk
Te vagy hazánk!

Az érzéseknek legmagasztosabbja:
A *honszeretet* diadalát tartja —
A két hon minden hű magyar szivén,
Mint delejfolyam végig ömölvén; —
Pozsonytól székely bérczeink aljáig,
A *Kárpátoktól* zúgó *Adriáig*
E folyam előtt ledöntve minden gát,
Melylyel a Magyar bénítá önmagát.
A hon *nemtője* fényhazájából
Leszállt s tükrére égi ajkáról

Fellelkesítő szellem csókja szállt
Átvillanyozva áradó habját.
Láng volt a csók, s a szent lelkesültség,
Im! mindnyájunknak szemeinkben ég.
A csók után egy nevet lehellt belé:
Megreszketett a folyó tüköre,
S mig habjainak növekvő köre
Tovább gyürüzött partjai felé, —
Egy név rivallt fel milliók ajkain,
A téreken, a bérczek ormain . . . .
E név: *Kazinczyé!*

Ki volt ő?! Látnok, nép közt mely sirt ás
Ön életének. Új *Néhémiás;*
Ki felkeresvén a porló romot,
Felépíté a szétdult templomot:
A nemzetiség szent ima házát; —
Hogy védje ottan palládiumát:
A nyelvet. . . . Látnok, ki türt gunyt és átkot
Mert szelleme egy jobb jövőbe *látott,*
Mint *Bucsezd,* melynek köd üli derekát,
Mig fényes arcza *más* országba lát.
— Ki volt ő?! Hős . . . látva a veszteséget,
Mely nemzetünknek dicsőségén égett,
Erős kezekkel lobogót emelt,
Reá irván az egyedüli jelt, —
Mely győzelemre vezetett. —

Megváltó volt ő! Igéje igazságát
Egy hoszszu élet szenvedésivel
Pecsétlé. Most letörve sírja zárát
Egy hivő nemzet szeme kiséri fel

A dicsőségnek csillagos egébe . . . .
De itt marad közöttünk szelleme, —
S mig e hazában magyar szív dobog
„*Kazinczy* él, *Kazinczy* élni fog!!!“

Él ő a nyelvben, mely miként bitang,
Száműzve volt a dúsak csarnokában, —
— Mert divattá lön idegen zagyva hang
Satnyulva tengett a por kunyhójában.
Ő felkereste a szegény árvát,
Reá szentelte éjjét, nappalát, —
Pygmaleonként addig ölelé,
Mig ifjúságot, vért lehellt belé!
— *Erőt* öntött megdermedt izmaiba
Hajlékonyságot elbénult tagjaiba; —
Mult századoknak sírboltját felnyítá,
Rég elfeledt hangokra tanítá; —
S midőn bevégzé hoszszu munkáját:
Viszsza vivé a *nemzet árváját*
A dus paloták hölgye ajkára,
Tudós könyvébe, költő lantjára:
Hogy elfoglalván régi jogait,
Tovább fejleszsze csodás bájait.

— *S erős* lön nyelvünk s mégis zengzetes
Szilaj, ha kell, és mégis oly nemes;
Dörögve harsog földrázó viharral,
Lágyan lehel az est fuvalmival;
Most *harczi kürt*, mely *riadót rivall*
Majd *lágy* és *édes*, mint a *hárfadal*
Lebegve lendül, mint lejtő leány
Csevegve játszik, csermely kavicsán.

— Bűbájos nyelv ez! Kelet szép virága:
Még hervadatlan szüzi ifjúsága,
A *szépet, mélyet* magában egyesíti:
Tündér keletnek költői világát
Ha fest; . . nyugotnak komoly higgadtságát,
Ha magát eszmék mélyébe meríti.
— Bűbájos nyelv ez! A Frank is csodálja
Gyönyörrel hallja *Álbion* leánya
S el nem csüggedhet ott is diadalján.
Hol *dal* a nyelv: — az Appenninek alján.

Oh szent! oh dicső! Üdvözölve légy te,
Próféta, martyr, megváltó egy személybe'!
Ki élted árrán tanítál bennünket:
Ismerni, védni legdrágább kincsünket.
Oh honfiak s Székelyhon lányai!
Lobogjanak fel ez oltár lángjai!
Mit neki itt a kegyelet emelt:
S e láng hevitsen át minden kebelt!
Ez oltár itt áll legméltóbb helyén,
Ős bérczeinknek áldott kebelén,
Mely másfél ezred év óta hazánk
Mint Áttilának örökje szállva ránk.
Itt *minden magyar:* a bérez, a mező,
A fű, mely ősink szent véréből nő,
A porló rom, az erdők, folyamok,
A föld, a lég és fenn a csillagok:
A *hadak utja* fejeink felett,
Mely atyáinktól tőlünk vett nevet. —

Oh Székely nemzet! büszke ősi kard!
Mily életed volt ezred év alatt! ! ! . .

Harczok viharja, dúló fergeteg;
S ezer vész — vihar még sem dönte meg!
— Ezerszer voltál te is *Brennus kard*
Mit oda dobtak érdek mérlegébe;
— Vagy magad sodrád magadat veszélybe
És fényed, éled mégis most is tart!
— Légy kard tovább is — védni trónt, hazát, —
Ha kell, — a melynek rettegik hatalmát;
Légy kard, de miként *Harmodius* kardját,
Vérrozsdáidat zöld lombok takarják:
Művészet lombja, ékes virága!
Ragyogjon rád e század világa! —
Más térre hiv most küzdeni korod
Hol még kivíva nincsen babérod.
Áraszd a béke áldott kincseit:
Ipar, művészet, szorgalom lelje itt
Biztos tanyáját . . . hogy szent bérczeinket, —
Mik másfél ezred óta védnek minket
A boldogabb a késő unokákra, —
Kertté — templommá bűvölve hagyjuk hátra. —

— —

Oh honleányok s székely honfiak!
Fogadjuk fel e szent oltár felett —
Mit nagy fiának e haza emelt —
Szent esküvéssel fogadja minden ajk
Hogy mig csak szívünk feldobogni tud, —
Hazánk bár lásson derűt vagy borut, . . .
Örömben, gyászban ez leend imánk:
Éljen imádott nemzetünk, hazánk!!! —

Bibliotheca Judeţeană
MUREŞ

BRASSÓ 1860.
Nyomatott Gött Jánosnál.